

VOR KONGE fyldte 70 Åar den 26. September 1940

SPEJDERNES MAGASIN

OKTOBER 1940

NR. 8

24. AARGANG

Vi hylder vor Konge med sænkede Faner!

DET DANSKE SPEJDERKORPS

KORPSKONTOR:

Kontor:
Fiolstræde 19, Kbhvn. K. Tlf. PALÆ 4526.
Kontortid 9-17, Lørdag 9-14. Giro 2284.
Sekretær: Ellen Hvidso.

OFFICIELT DEPOT:

Det danske Spejderkorps' Depot.
Skindergade 27, København K.
Tlf. C. 10 909 og 11 203. — Giro 3190.

BLADE:

SPEJDERNES MAGASIN
for Ulve og Spejdere.

SPEJDESPORT
for Førere og Røvere.

BEGGE BLADES EKSPEDITION:
Korpskontoret.

ANNONCEEKSPEDITION:

Fru M. Helmarth,
Kalvebod Brygge 2³, København K.
Telf. BYen 8630.

TRYKKERI:

Fr. Palm Greisens Bogtrykkeri,
Montergade 2, Kbh. K. - Tlf. *C. 10493

Announcepriser

i Spejdernes Magasin

1/4 Side	150,00 Kr. pr. Gang
1/2 Side	75,00 Kr. pr. Gang
3/4 Side	37,50 Kr. pr. Gang
1 Side	18,75 Kr. pr. Gang

Gentagelsesrabat:

10 Gange 10 %, 5 Gange 5 %.

Farvetryk Specialtilbud.

Udenlandske Annoncer forhøjes
med 50 %.

Bladet udkommer 10 Gange årligt. Ikke i
August og Januar. Bladet er obligatorisk
Medlemsblad for alle Medlemmer af Det
Danske Spejderkorps.

Henvendelser ang. Annoncering til:

Fru M. Helmarth, Kalvebod Brygge 2³.
København K. — Telefon BYen 8630.

BREDGADE 25 E
KØBENHAVN K

Dronninggaard Mejeri

Børnemælk — Jerseymælk
1. Klasses Mejeriprodukter

HOLTE

TLF. 31

Tryksagen...

i den rigtige Udførelse og den smarte
Opstilling faar du selvfølgelig hos...

Fr. Palm Greisen

Montergade 2 - Telf. *Central 10493

Fotograf EMIL CLAUSEN, Frederiksberggade 34
6 Petit Cal i elegant Mappe 3 Kr.

DENATURERET SPRIT
TIL KØGEBRUG.
DANSK SPRIT-CENTRAL.

Prøver og Duelighedstegn

indeholder alle Fordringer
til Korpsets Prøver
Duelighedstegn

Ny Udgave er udkommet med Fordringerne
til Beredskabsmærket og Skovmandsprøven

Faas i Depotet

Spejdernes Magasin

Oktober 1940

24. Aargang . Nr. 8

DER FLAMMER ET FLAG -

*Der flammer et Flag
over Hytte og Borg
over Danmark i Lykke,
Danmark i Sorg.
Hvor Vindene gaar,
hvor Bolgerne slaar,
dets blodrode Flige mod
Skyerne naar.*

*I Tropernes straalende
Dag blev det hejst,
paa Stenvardens Stang
over Ismarken rejst.
I Palmernes Favn,
i Nordhavets Havn
har Vindene hvisket om
Danebrogs Navn.*

*Hvidt lyser end Korset,
rodt flammer den Brand,
der signed' hver Daad,
som loftet vort Land
i fredelig Færd,
til Klangen af Sværd,
i Nederlags Sorg og i
Sejrenes Skær!*

*Lad Seklerne rinde i
Evigheds Flod!
Her skares en Ungdom
med Maal og med Mod,
og frejdigt paany
mod Fremtidens Gry
vi lofter vort ældgamle
Flag under Sky!*

*For Hjem og for Arne i Hytte og Borg,
for Slægternes Lykke og Slægternes Sorg
paa Mindernes Dag,
for sejrende Sag,
for Danmark vi hejser vort rødhvide Flag!*

Adam Jensen.

Kongen og Spejderne!

Den 26. September fyldte vor Konge 70 Aar, æret og agtet af det danske Folk. Over hele Landet har der været samlet ind til en Fødselsdagsgave, en stor Sum Penge, som overrækkes Kongen, der saa bestemmer, til hvilke gode Formaal, det store Beløb skal anvendes.

Ligesom Korpset har sikkert mange af jer eller jeres Forældre givet et eller andet Beløb, stort eller lille til denne Gave, og vi Spejdere har god Grund til at mindes Kongen ved denne Lejlighed, for Kongen har altid vist stor Interesse for Spejderne, ja lige fra den første Tid, der var Spejdere i Danmark.

Da jeg var Spejder i Hellerup-Troppen, holdt vi tit Øvelse og Lejr ved Ruinerne af »Hjortholm Borg« ved Furesøen, og vor Vej derud gik forbi »Sorgenfri Slot« i Lyngby. Det hændte os ofte, at Kongen, der dengang var Kronprins, kom ridende langs Vejen og spurgte os ud om, hvad vi foretog os. Jeg har et Billede fra den Tid af en saadan Lejr, hvor Kongen staar og taler med min Tropsfører, Rektor Hartvig-Møller, som sikkert har forklaret, hvad Spejdersporten var.

I hvert Fald blev Kongens Sønner, dengang Prinserne Frederik og Knud, meldt ind i Troppen og var Spejdere i mange Aar og saa gode Spejderkammerater, som nogen kunde ønske sig. Kongen havde saa stor Tillid til vort Korps og til Troppens Fører, at han lod sine Sønner deltage i alt. De var med i Week-end-Lejre og paa Terrænovelser. Jeg husker en stor Korpsøvelse i 1912, som kaldtes »Matabelekrigen«. Min Trop (jeg var dengang Tropsassistent) overnattede i en Lade i Nordsjælland, og lidt over Midnat kom en Journalist for at faa Lov til at tale med Prins Frederik, den nuværende Kronprins. Men vi kunde ikke finde ham, han laa et Sted i Halmen mellem de andre Spejdere oppe paa Loftet i Lade.

Ogsaa efter, at Kongens Sønner ikke længere var Spejdere, og Kongen altsaa ikke mere er Spejderfader, har vort Korps haft Lejlighed til at føle Majestætens Interesse. Under den store

Jamboree i 1924 kom Kongen til Stede ved en stor Parade paa Eremitagesletten, og alle de udenlandske Førere og Korpsets Ledelse var Kongens Gæster paa Amalienbor Slot.

Ved den næste store Jamboree, som fandt Sted i England, lavede alle de 1300 danske Spejdere en samlet Gynmastikopvisning, som vakte stor Begejstring, og vi modtog i Lejren et Telegram fra Kongen med en Anerkendelse, fordi vi havde gjort Danmark Ære. I kan jo sikkert forstaa, at der var Glæde i de Danskes Lejr, da jeg læste Telegrammet op.

Der er nok kun faa af jer, der er Spejdere nu, som var med dengang. Men flere Tusinde af jer var med i Korpsets Jubilæumslejr, da Deres Majestæter Kongen og Dronningen aflagde Lejren et Besøg og taalmodigt stod stille, hver Gang der var Spejdere, som vilde fotografere, og gav gode Raad om at gaa lidt paa Afstand for at faa Billedet i hel Figur. »Vedels Egnes Totem fik den Dag slaaget et Firetommersøm i Hovedet af baade Kongen og Dronningen; tilsyneladende morede det dem begge, og i hvert Fald glædede det Troppens Spejdere. Og det er givet, at Randerstroppens Tyrefægtning morede, det viser talrige Fotografier.

Ved Kongens 25 Aars Regeringsjubilæum holdt de fire Spejderkorps' Københavns Afdelinger en stor Parade for Kongen paa Rosenborg Excerseerplads.

At Kongen har stor Sympati for Spejderne skyldes, at han ved, at enhver Spejder gør sit bedste for at blive en god, dansk Mand, ordholdende, retlinet og hjælpsom. Som en Anerkendelse af Spejderkorpsenes Arbejde har Kongen i sin Tid dekoreret Verdens-Spejderchefen med Storkorset af Dannebrog, og Formændene for de to Dreng-Spejderkorps med Dannebrogssordenens Ridderkors.

Spejdernes Ordonnanskorps

Torsdag den 27. August blev Ordonnanskorpset præsenteret for Politidirektøren i København, *Stamm.* 450 Spejdere og Førere fra Pige- og Drengespejderkorpserne var mødt op til Paraden, som afholdtes i den firkantede Gaar i Politigaarden.

Fanen rulledes ud under Afsyngelse af »Der er ingenting, der maner . . .«, hvorefter *Gunnar Ipsen*, KFUM-Spejderne, som er Chef for Ordonnanskorpset, talte:

»Vi Spejdere i de fire danske Spejderkorps har alle et Spejderløfte, der rummer den selvpaa- tagne Forpligtelse til Troskab overfor Gud og overfor Danmark, et Løfte, der udtrykker Spejderpligten til at hjælpe andre Mennesker og efter bedste Evne virkeliggøre Spejderlovens Krav. Og vi har som Motto fælles for alle Spejdere: »Vær beredt!«

Og henvendt til Politidirektøren fortsatte *Gunnar Ipsen*: »De ser her en Flok unge danske Kvinder og Mænd, der har anset det for deres Pligt at melde sig til Tjeneste, og som vil søge at gøre Fyldest i den Udstrækning, Forholdene kræver det. Naar vi inden for Spejderkorpserne vil opfordre Spejderne til i det daglige at efterleve Idealerne, saa er det naturligt for os, at

vi er beredte, hvis en eventuel Situation eller en Krisetid i vort Land kræver Offer og Arbejde fra den enkelte Spejder eller Bevægelsen som Helhed. Dette Ordonnanskorps' Tilstedeværelse er saaledes ganske i Overensstemmelse med vort Spejderarbejdes Væsen. Spejdernes Ordonnanskorps stiller sig herved til Politidirektørens Raadighed.«

Efter at Spejderne havde sunget »Du danske Mand«, takkede Politidirektøren Spejderkorpserne og de fremmødte Spejdere.

Politidirektøren udtalte blandt andet: »Det er i Dag ikke muligt at sige, hvor meget vi kan faa Brug for Spejdernes Ordonnanstjeneste. Jeg vil gerne understrege, at Tjenesten kan blive baade langvarig og anstrengende, men samtidig vil jeg lægge Dem paa Sinde ikke at sløves i de lange Perioder, hvor der intet sker, men holde Dem beredt, saaledes at De kan komme til at gøre en god Tjeneste for vort Folk, hvis det skulde blive nødvendigt.«

Politidirektøren sluttede med at udbringe et trefoldigt Leve for Danmark.

Derefter rulledes Fanen sammen, mens man sang »Fra Himlen er du faldet«, og Paraden var forbi.

Ordonnanskorpset
opstillet i
Politigaarden

Indsamling af Frugt og Emballage!

Torsdag den 29. August blev der i hele Storkøbenhavn indsamlet Emballage til Brug for Henkogning af den Spildfrugt, som i Aar samles ind for at skaffe saa mange Næringsværdier som muligt til Vinteren.

Alle Spejdere i København, Frederiksberg, Gentofte, Lyngby og Holte deltog, og selv om de fleste Folk i Aar selv har Brug for megen Emballage til deres egen Syltning, blev der alligevel samlet meget ind.

Sct. Johns Trop har ogsaa deltaget i denne »good-turn«, og herom skriver Fælkepatruljen følgende:

Det var med kort Varsel, Spejderne maatte rykke ud til Indsamling af Glas og Flasker til Marmelade og Saft til den kommende Vinters fattige.

Man klarer sig uden Stige.

Telefonen kímiede hos Patuljeassistenten i Falkene, Sct. Johns Trop: »Stil til Indsamling af Marmelade-Emballage om to Timer i »Vagten« og allarm Resten af Patuljen,« lod Pt.førerens Ordre. Snart var Patuljen ankommet, og Kl. 19,15 kortes til det tildelte Distrikt.

»Vi begyndte i de Classenske Boliger«, beretter Eigil, »og blev overalt mødt med megen Forstaaelse, Folk gav os, hvad de kunde undvære, og snart havde vi alle vore Rygsække fyldte; af Sted til »Centralen« for at tømme dem af, og saa paa den igen.

Hos et Par gamle Aldersrentenydere faar vi at vide, at i Aar har de ikke Raad til at sylte, saa Glassene kunde lige saa godt gives til de fattige — »maaske faar vi ogsaa noget«, sagde de — og det er jo ikke umuligt.

Der er det Gode ved de Classenske Boliger, at de ikke er saa høje — nu kom Turen til de høje Huse — men ogsaa de paa 5. Sal har Glas at give os, og for anden Gang tommer vi de fyldte Rygsække i »Centralen«.

Da Klokken var 21,00, var Distriktet gennemarbejdet, og vi kørte hjem efter Dagens good-turn.

Næste Dag startede et Par Spejdere ind til Byen for at laane Budcykler ud til »Centralen« og op med det indsamlede »Gods«. Afsted gaar det til Ungdomsherberget i Øresundsgade, hvor Centrum for hele Indsamlingen er. Vi afleverer Varerne til Vagten og ser ham forsvinde med dem.

Saa forsvandt den megen Emballage ned i Kælderen, og paa Vejen hjem sludrede vi om, hvor meget mon Indsamlingen havde givet.

15.000 Stk. Emballage er naaet.

Ved et Besøg paa Ungdomsherberget næste Dag præsenterede den energiske Fru Skibsreder Lauritzen mig for Bunker af Emballage. Antallet af Stykker Emballage er anslaaet til 15.000 — men Tid til at tælle op har man ikke i denne Flidens Borg.

Rensningen er det næste Problem.

Rensningen af Flasker og Glas finder Sted i

store Kedler med kogende Vand. Fra Bunkerne skovles Glasvarerne ned i Karrene, uden at det derfor svinder synderligt i Beholdningen.

Det hænder, at der ligger 3—4 Flasker indeni en anden Flaske, men det er forstaaeligt, naar man ser de bitte smaa Flasker, der en Gang indeholdt »Lak til 100 Negle,« næsten forsvinde i Glasbjergene.

Tuborg giver en Haandsrækning.

Tuborg har tilbudt Indsamlingen at rense alle Halv- og Hel-Flasker paa Fabrikens store Anlæg, og det er et Tilbud, som er blevet modtaget med stor Glæde.

En anden Trop fortæller:

Som Forløber for den omfattende Frugtindsamling Søndag den 8. September havde der været en Emballageindsamling af Krukker, Glas, Daaser, Flaser o. s. v., alt, hvad der kunde bruges til Opbevaring af Syltetoj og Marmelade. Og jeg skal love for, at vi fik Emballage, mest Flasker — til vores Tropslokale alene blev der den Aften bragt to Tons Flasker ind. Aldrig i mine livsskabte Dage har jeg set saa mange forskellige Flasker, mælkehvide og irgrønne, skruede og kuplede, lange, smækre og korte, buttede, — et Virvar af Glas. Da vi Dagen efter kom kørende med vor Kørre fuld af Flasker, der skulde afleveres, grinte et Bybud ad os: »Naada, sikken et Kalas I har haft!«

Det var Ouverturen til Frugtindsamlingen. Den løb af Stabelen under Festfanfare af skramlende Frugtkasser, og som en enevældig Konges Skatteoprævere spredtes Spejderne med Kasser i Hænderne over Frugtlandet for at faa en Part af Sommerens Grøde til Vinterens Føde for Børnehjemmene. Det kunde naturligvis mærkes, at Folk i Aar havde udnyttet Frugten bedre end tidligere, men den Frugtmængde, der i Løbet af Søndagen ophobedes paa Afleveringsstedet, var ganske overvældende. — Og hvordan mon der saa ikke saa ud næste Dag, naar Fragtvoogne og Jernbane havde udspyt deres Last? — — Det skulde ikke undre mig, om den yngste Generation vil komme til at bære Præg af al den Frugt og faa Æblekinder, Kirsebærmund, Øjne som Blommestene o. s. v.

Depotet er stadig forsynet

med alle Uniformer og
Udrustningsgenstande
— saavel for Spejdere som
for Ulveunger.

Indsend
alligevel Bestillinger
i god Tid.

**DET DANSKE
SPEJDERKORPS DEPOT**

FRILUFTS-MAGASINET

SKINDERGADE 27 · KØBENHAVN K

CENTRAL 10909 · 11203

Ære være deres Minde!

Patruljefører Hans Allan Hansen

Patruljefører Egon Rise Sørensen

† den 7. Juli 1940.

Punktet i Cirklen, Tegnet over disse Linier, kender vi fra vore Sporlege og ved, at det betyder: Sporet ender, jeg er gaaet hjem.

To store Drengene er gaaet hjem, Hans Allan og Egon, begge Patruljeførere i Odense Søspegder-trop. De sejlede ud en frisk Sommermorgen, glade og ubekymrede. En Byge naaede dem, et Uvejr, hvis Lige ikke er set i Mands Minde, og som kostede fire Fartøjer og fire Menneskeliv alene paa Odense Fjord. Hans Allan og Egon vendte ikke tilbage til os, — de gik hjem —, saadan vilde Skæbnen det.

Hans Allan kendte jeg, fra da han for mange Aar siden begyndte som Ulveunge i 5. Odense Flok, en lille, sjov Fyr, der med Liv og Sjæl gik op i Ulvearbejdet. Han blev Søspegder, tog

for et Aars Tid siden ud at sejle som Messe-dreng, men kom hjem, da Krigen for Alvor satte ind, traadte atter ind som Søspegder, og nu har Soen igen ført ham bort paa hans sidste, store Rejse.

Egon var først Spejder i 1. Odense Trop, men blev Søspegder for to Aar siden, fordi ogsaa hans store Lyst var Soen. Sjældent saa jeg en ivrigere Søspegder end ham. Jeg husker blandt andet, at han flere Gange i Løbet af den sidste haarde Vinter kom, ene Mand, til Patruljemøderne, igennem Snedriver og i bidende Kulde, som ingen andre vilde ud i. Og hans Baad, som han i Aar for første Gang førte, var den første, der var sejlkklar. Og nu endte han sine Dage sammen med den, hans kæreste Tidsfordriv.

Saadan skulde det gaa de to, Hans Allan og Egon.

Eiler Steen Larsen.

Egon.

Hans Allan.

Sospejderne i Skovshoved, »Havmændene«, har faaet deres eget udmærkede Fartøj. De har haft en fortræffelig Sommerlejr, og de havde i August Maaned en velykket Opvisning.

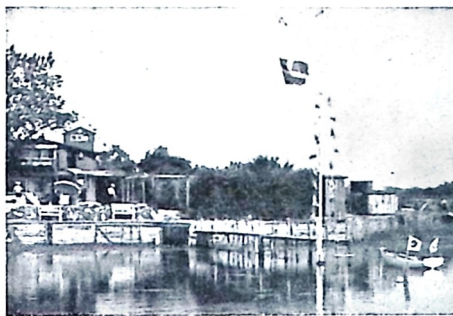
Aalsgaarde Sospejderne har i Sommer indviet deres nye, selvbyggede Station, som er i enhver Henseende spejdermæssig og smuk. Endvidere har de haft en stor Sommerfest, der til Trods for øsende Regn gav et udmærket Overskud.

Sospejderne arrangerede iøvrigt engang i Sommer en Fællesøvelse med Landspejderne i Helsingør, en Øvelse, som begge Parter havde stor Fornøjelse af.

Jeg besøgte Troppen ved Stationens Indvielse, og det var mig en Glæde at høre den Ros og Anerkendelse, som Sogneraadsformanden ved den Lejlighed gav Sospejderne.

Sospejdertroppene paa Fano og Mano har hver modtaget en Gave fra Skibsreder Knud Lauritzen en udmærket Ro- og Sejljolle med alt Tilbehør.

Aarhus Troppen »Kaperen« har haft en god

Nakskov Sospejders Station ved Lindelse.

Sommer med Sejlads i Aarhusbugten. Troppen har praktiseret en god Idé, idet den har inviteret Forældrene med paa en Sejlur. Det er af stor Betydning at holde Spejderforældrene orienterede om Troppens Arbejde for derved at gøre dem direkte interesserede deri.

Der er i Øjeblikket ved at blive dannet en Sospejdertrop i Helsingør og en Trop i Esbjerg, ligesom der er Planer om at faa dannet en Trop i Nykøbing F.

Bedste Sospejderhilsen

Tag.

REBILD BAKKER

og Aalborg Kolonne

Rebild Bakker

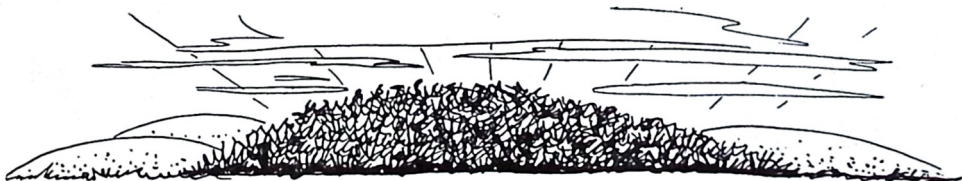
er et skønt Terræn. Der samledes i de rolige Aar Tusinder af Dansk-Amerikanere paa de lyngklædte Bakker.

Desværre er Bævreassen ved at brede sig og fortrænge Lyngen, og det ser man ikke gerne, da disse Lyngbakker er fredede. Men det er et stort Arbejde at fjerne Bævreassen, dog ikke større, end at Aalborg Kolonne tilbød Jens Hvass, som er Skovrider i dette Distrikt, at hjælpe med til at rydde den bort.

Hele Kolonnen startede en Lørdag til Rebild Bakker og slog Lejr. Næste Dag fik hver Patrulje tildelt sit Omraade, og saa gik det løs. Det er drøjt Arbejde, men Jyder er sejge.

Om Eftermiddagen forlod de en Bakke, som var lyngbrun af Farve, medens Bævreassens grønne Farve havde været den altovervejende, da Solen stod over Bakkerne.

Efter endt Dagværk cyklede Kolonnen saa de 30 km hjem til Aalborg.

Med Bue og Pil...

SKØNT BUE OG PIL hører til nogle af Verdens ældste Vaaben, er

Brugen af dem saa langt fra uddød i vore Dage. Det er ikke blot Naturfolkene, der stadig anvender dem som deres vigtigste Krigs- og Jagtredskaber, men Storbyens Indbyggere har taget Bueskydning op som en fornøjelig Sport, der ikke blot stiller Krav til Udøverens Færdighed i at spænde Strengen, men ogsaa til hans Kraft og sikre Ro.

Etnografen Balfour mener hos Naturfolkene at have fundet i det mindste 3 Former for Buer: 1) den enkle Bue, 2) den sammensatte Bue og 3) Hornbuen; men desuden har man rundt om i Landene kunnet paaavise 6 forskellige Maader at spænde Strengen paa.

Med Hensyn til Alderen af disse Vaaben er det godtgjort, at de har været kendt og brugt i Asien for mere end 6000 Aar siden, idet man hos et tyrkisk Folk, de babyloniske Sumerer, har fundet udmærkede Gengivelser af Bueskytter med den saakaldte sammensatte Bue, og forud for den har der endda været den enkle Bue!

De nordiske Vikingehære bestod for Størstedelen af Bueskytter, og stort Ry ventede den, der spændte Buen haardst og ramte Maalet tiest.

Mere end 600—800 m kunde ingen udskyde en Pil, men for at ramme med Sikkerhed maatte man ned paa betydelig mindre Afstande, og Palnatoke har næppe staaet mere en 30—40 m fra sin Son, da han skød Æblet af hans Hoved, og det ansaas dog for et mesterligt Skud.

Stor Kraft lægger de Indfødte for Dagen i Benyttelsen af deres Buer og Pile. Martin Johnson,

kendt fra sin Safari i Afrika, fortæller om en Negerstamme, der paa lang Afstand kan genembore en Løve med deres Skydevaaben. Mange Vilde gør deres Skud endnu farligere ved at forgifte Pilene enten med Slangegifte eller Plantegifte, Stryknin, Akonit o. l.

Da det ikke er forbundet hverken med store Omkostninger eller Vanskeligheder at fremstille sin egen Bue, skal jeg her give en Vejledning.

Den bedst egnede Træsart er Ask. En Liste, ca 1,5 m lang og 2,5 à 3 cm tyk, hoves halvrund og tilspidses mod begge Ender, tykkest paa Midten paa et Stykke paa 15 cm. I hver Ende af Listen skæres et skraat Indsnit, der løber rundt om Stokken; det er til at lægge Strengen i

Man kan ogsaa lave Buen af sammenlimede, elastiske Træsorter, f. Eks. Ask paa den flade Rygside og Hvidbog paa den halvrunde Bagside, der vender indad mod Strengen.

Strengen er en stærk Hampesnor, hvis ene Ende er fastgjort i Furen paa Stokken; i den anden Ende af Strengen er et spledset Øje, der lægges i Furen i den anden Ende af Stokken, hver Gang Bue skal strenges.

En gammel Regel siger, at Buen skal have Skyttens Højde. Største Afstand fra Streng til Stok paa den strengede Bue bør kun være $\frac{1}{10}$ eller $\frac{1}{11}$ af Buens Længde, og Pilen bør atter være mellem 4 og 5 Gange denne Afstand. Buens Styrke bestemmes ved, hvor mange Kilograms Træk der skal til for at føre Strengen f. Eks. 10 cm længere ud fra Stokken. Dennes Styrke maa ikke være større, end at Skytten selv let kan strenges den. Pilene gøres bedst af tørt, skært Fyrretræ. De er runde og af ca. 4 cm Tykkelse. Spidsen forsynes med en Jernod, og i Rodenden paa-limes 3 Strimler Fjer modsat hverandre hver paa 6—8 cm Længde og et Par cm Bredde, dannet af den ene Side af Fanen af en Gaase- eller Kalkunfjer. Skiven kan være af Træ, beklædt med en Maatte af Siv eller Halm, og denne bemaales med et Centrum og omgivende Ringe.

Gunnar Krohn.

ULVEUNGE - AVISEN

RIV MIG UD - BIND MIG IND - GEM MIG GODT

Nr. 8

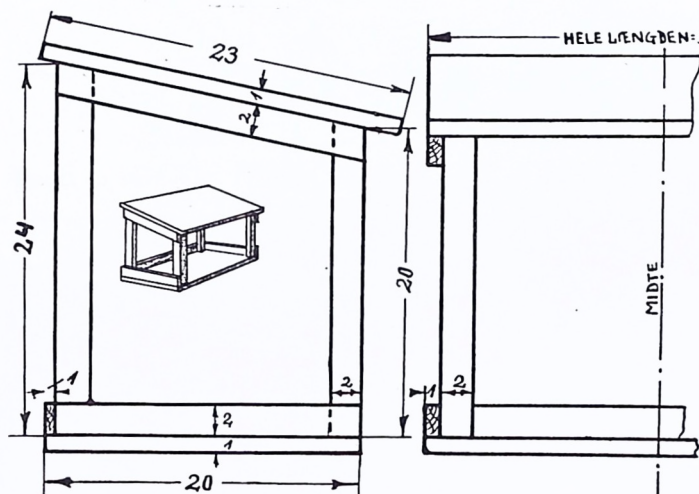
Oktober 1940

En Ulv lyder den gamle Ulv
En Ulv giver aldrig tabt

Kære Ulveunger!

Her skal I se en nem Maade
at lave et Fuglebrædt paa:

Alle Maal er cm.

Til at lave dette Fuglebrædt skal I købe Træ, som skal være høvlet.

Køb 1 Meter Pinde, 2 cm i Firkant, som I skærer i fire Stykker i de Længder, der er vist paa Tegningen. Det er til de fire opretstaaende Pinde, som bærer Taget.

Der skal bruges 1 Plade, der er 23 cm $\times$ 30 cm og 1 cm tyk; den er til Taget.

Til Bunden skal der bruges en Plade, som skal være 20 cm $\times$ 30 cm, og den skal ogsaa være 1 cm tyk.

Paa de to Sider langs Bunden og paa Bagsiden langs Bunden skal der

(forts. Side U 32)

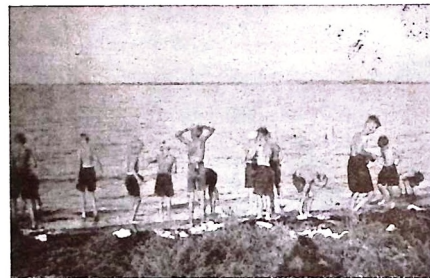
En Ulvesommerlejr i Billeder

Hvor har vi dog glædet os. Om et Øjeblik kører Toget afsted til Lejren.

Lejren er rejst. Det er en herlig Plads med Skov og Strand.

Nu er det Morgen, og vi er nede for at vaske os.

Saa bliver der fløjt til Flagparade og Renlighedsparade. Har du rene Ører?

Her sidder vi og spiser Masser af Håvregrød med Mælk.

Teltene skal ordnes, hver Bande maa gøre sit eget Telt fint i Orden.

Vi skal ned og bade, men vi maa vente paa vores Fører; ingen maa gaa i, før vi er blevet talt.

Saa nu lod Fløjten, og vi pjasker alle ud i Vandet.

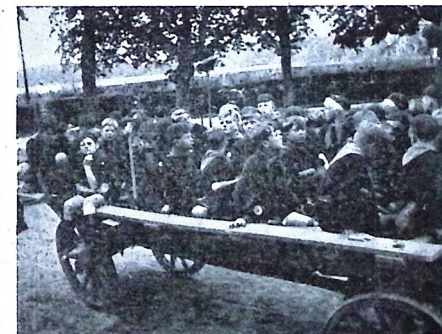
Om Eftermiddagen har vi Hvil og Fritid. Spejdernes Magasin studeres.

Det er vel nok et flot Museum, vi har samlet os. Uglegylp, Fuglekranier og meget mere.

Her faar en af Ulvene »Himmelspjæt«, ih, hvor kom han højt op.

En Dag i Lejren er der Udflugt, denne Gang med Hestevogn. Vi sang og spillede paa Mundharpe hele Vejen.

slaas Lister, saa at Kornet, som I lægger ud, ikke skal blæse bort. Desuden skal der være en Liste lige under Taget paa de to Sider.

Disse Lister skal være 1 cm tykke og 2 cm lange. Naar I køber $1\frac{1}{4}$ Meter, faar I nok til dem alle.

Det hele kan slaas sammen med Søm. Naar Fuglebrættet er færdigt, kan I fernisere det, saa ser det saa pænt ud.

Sæt det fast med et Par Kroge uden for Vinduet og husk hver Dag i den kolde Tid at lægge lidt Fuglefro og Brødkrummer derud. Du maa hænge Fuglebrættet saadan, at du fra Vinduet kan holde Øje med Fuglene, som kommer der for at spise, og prøv saa at skrive op, hvor mange forskellige Slags du ser. Hvis du er heldig, kan du faa baade Flagspætte, Grønirisk, Dompap, Kvækerfinker og mange andre Fugle til at spise ved dit Fuglebrædt.

Og se, saa har du allerede taget det meste af, hvad der kræves til Duelighedstegnet »Dyreven«.

Der kræves nemlig: 1) At du fodrer Fugle hver Dag i 3 Vintermaaneder. 2) At du skriver op, hvormange forskellige Fugle du har set paa Brættet. 3) Du skal have fundet en egerngnavet, et spættegnavet og en musegnavet Grankogle. Det er slet ikke saa svært. Bed din Fører om at vise dig Forskellen og søg saa. 4) Saa skal du finde en lille Klump Uglegylp. Det finder du ogsaa nemt i Granskov. Og den sidste Ting har du sikkert allerede: 5) Du skal have set et Spætteværksted og en Rævegrav.

Hvis du saa selv laver dit Fuglebrædt, har du dermed allerede den ene af de to Ting, man skal lave for at faa »Slejdarbejder«. Saa paa den Maade kan du samtidig tage to Duelighedstegn, det var da nok værd at forsøge!

En Flot Væddeløbskører.

Det er ikke nødvendigt at bruge Lim for at sætte denne Model sammen. Det eneste, du behøver, er 2 Tændstikæsker, noget Karton, Propper og Knappenagle. - Det er meget let. Se bare paa os.

De 2 fEsker
sættes sammen
som vist
her

over den ene fEske
bøjes et stykke Karton
af denne facon

Endnu et stykke kar-
ton er bøjet omkring
i begge Enden og
anbringes saaledes

4 Propskiver bliver
sat paa som hjul
med knappenagle
og vi har

VOR FLOTTE RAGER

J. K. Gottfried

Kronprinsessegade 44
København K.

Telf. Palæ 1047

Grundlagt 1796

Spejdersignalhorn
Spejdetrommer
Landsknægttrommer
Alt Tilbehør

Alle Reparationer udføres. Spejdere 10% Rabat

Nu er der 5 Slags
Toms PORØSE
KORAL
Chokolade
MOKKA, NØDDE, FLØDE
LET BITTER, ORANGE

Axel Jørgensen

Papir en gros — Tryksager
Kontorartikler — Protokoller

Nybrogade 26. København K.

Tlf. Palæ 4058

Kjøbenhavnske
Bagermestres

Nye Rugbrødsfabrik Akts.

Heimdalsgade 29-31

Central 15.321

Oscar Kranholm, 1. Hellig Anders, Slagelse.

Jørgen Andersen, PA, »Viborne«, 2. Hellig Andersen, Slagelse.

Palle Lindquist Nielsen, Ørkild Trop, Svendborg.

Henning Bjørn Rasmussen, Ørkild Trop, Svendborg.

Knud Henriksen, 1. Ørkild Trop, Svendborg.

Erling Rasmussen, Ørkild Trop, Svendborg.

Henry Svane Christensen, 1. Grøndalsvænge.

Elith Voss, 1. Grøndalsvænge.

Borge Andersen, 1. Grøndalsvænge.

Carl Chr. Petersen, PF, 2. Vesterbro.

Ove Hansen, Vedels Egne.

Jørgen Jørgensen, Vedels Egne.

Jørgen Ditlevsen, Vedels Egne.

Torben Halkier, Vedels Egne.

Erik Poulsen, 1. Hjørring Trop.

15 nye Ridderspejdere! Det viser tydeligt, at mange Spejdere Landet over er i Gang med at dygtiggøre sig yderligere.

TO MÆND!

Vandrer man gennem det gamle Rom med de mægtige Ruiner af Kongeborge og Templer, med Amfiteatret, hvor de kristne har kæmpet mod vilde Dyr, saa bliver mange af Oldtidens store Mænd levende for en.

Man gaar paa de samme Vejsten, over hvilke Kejser Titus Stridsvogn har kørt, da han kom tilbage med rigt Krigsbytte fra Jerusalems Odelæggelse. I disse Omgivelser færdedes Kejser Nero i stadig Angst for sit Liv. Og i et af de gamle Paladser har Roms mægtigste Kejser Julius Cæsar holdt Raad. Her stor han hin femtende Marts for godt totusinde Aar siden, da Oprørerne trængte frem imod ham for at dræbe ham. Det fortæltes, at da han saa Brutus, Plejesonnen, som han holdt saa meget af, blandt Oprørsskaren, saa opgav Cæsar al Modstand, slog sin Toga omkring sig og døde med Ordene: »Ogsaa du, min Son Brutus« — Verdens Ondskab og Svig syntes ham for stor.

Saa gik der omkring 75 Aar efter Cæsars Død. — Det er i Udkanten af Jerusalem. Inde i en gammel Have, hvor de graa Oliventræer kaster deres dybe Skygger, knæler en Mand i Bøn. Ud paa Natten trænger en Skare af væbnede Folk ind i Haven. En ung Mand er i Spidsen.

Han nærmer sig den bedende og kysser ham, som Skikken er i Syden, med Venskabskysset, denne Gang brugt som Forrædderens Tegn. Da vender Jesus sig mod Judas og siger: »Ven, hvorfor er du her«. Kort efter døde Jesus forraadt og forladt af sine Venner. Ogsaa han undlod at yde Modstand. Men han viste det aandelige Mod, at han kunde bede for sine Fjender. Og han havde den sejs sikre Tro, da han sagde: »Fader, i dine Hænder befaler jeg min Aand.«

Danmark er inde under vanskelige Forhold. Enhver af os er et lille Led i vort Folk og vil komme til at mærke, at meget gaar ikke helt saa let som før.

Da kan vi lære noget af at se paa disse to Mænd. Verdens mægtigste Kejser han gav op, da han saa sig forraadt af sine nærmeste. Han gav sig den onde Skæbne i Vold. Men Jesus Kristus han gav sig Gud i Vold, sikker paa Guds Magt og Guds Sejr. Det gav ham det stille, stærke Mod, det om hvilket vi synger ikke alene et »Kæmp for alt, hvad du har kært«, men ogsaa et »Det har slet ingen Hast for den, som tror.«

Fritz Lerche.

Kort-Signaturer

Fra KFUM-Spejdernes Blad »Væbneren« har vi laant denne Tegning. Det kan sommetider være vanskeligt at »huske« Signaturerne, hvis man søger at lære dem, som man lærer Alfabetet.

Hvis man derimod tænker paa, hvad Signaturerne skal forestille, gaar det meget lettere.

Se nøje paa Tegningen her. Først er der vist selve Terrængenstandene: Kirke, Vej, Dæmning, Jernbane osv. Ved Siden af vises saa selve Signaturen, som er lavet saadan, at den saa vidt muligt »ligner« selve Terrængenstanden.

SIGNATURER

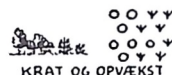
TIL GEODÆTISK INSTITUTS KORT 1:20.000

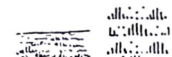
LØVSKOV

NAALESKOV

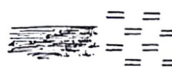
KRAT OG OPVÆKST

ENG

MOSE

MARSK

SIV

LYNG

SAND

KLIPPE

RULLESTEN

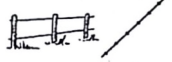
LEVENDE HEGN

JORDVOLD EL. STENGÆRDE

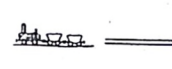
RISGÆRDE

STAALTRAADSHEGN

SKRÆNT

SKINNEVEJ

DÆMNING

GENNEMSKÆRING

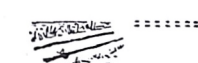
SNESKÆRM

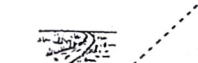
LANDEVEJ

SOGNEVEJ

MARKVEJ

FODSTI

KILOMETERSTEN

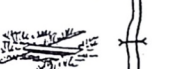
GRØFT

KILDE

VAD

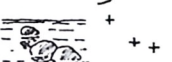
SPANG

BRO

SLUSE

STEN I VANDET

STEN PÅ LAND

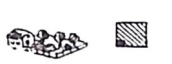
KIRKE OG KIRKEGAARD

GAARD o. 60 TD. HK.

GAARD m. 20-40 TD. HK.

HUS m. HAVE

VEJRMØLLE

VANDMØLLE

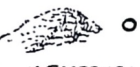
TRIGONOMETRISK ST.

PLACERINGSSTATION

NIVELLEMENTSPUNKT

KÆMPEHØJ

LANGDYKKE

KIRKETØMT

RUIN

STENDYSSE

VINDKVERN

VINDMOTOR

VANDVÆRK

Jeg faar Blodtransfusion...

Fra »Politiken«s Magasin.

Efter en Operation havde jeg lidt et meget stort Blodtab, og en Transfusion var det eneste, der kunde redde mig. »Har De nogle paarørende eller bekendte, raske og sunde, som De kunde tænke Dem vilde give Dem Blod?« spurgte Overlægen mig. »Ja, enten min Bror eller en Ven til ham,« svarede jeg.

Der blev sendt Bud efter min Bror, som fik taget Blodprøve, men han havde Blodtype B, og jeg havde Type A, saa det gik ikke. Derpaa sendte de Bud efter hans Ven, han havde Type O — hans Blod kunde eventuelt anvendes, men da jeg var meget syg, var det ikke tilraadeligt.

Spejderen kommer.

Saa blev der ringet efter en Spejder med Blodtype A, og han kom omgaaende, og nu begyndte et spændende Kapløb med Døden. Jeg forstod godt, hvad det betød, men jeg havde saadan en Tillid til denne Transfusion, og mon det ikke skulde lykkes dem at puste Liv i mig ved Hjælp af dette friske Spejderblod? Det hele varede ca. en Time og blev foretaget af Reservelægen og en assisterende Læge. Uden den mindste Smerter gled dette nye Blod ganske langsomt gennem en Kanyle over i min højre Arm, og Arret var bagefter ikke større, end hvis jeg havde faaet taget en Blodprøve.

Sulten melder sig.

Efter Transfusionen kom Overlægen og spurgte, hvad jeg vilde have. »Aah, en Tallerken Vælling,« svarede jeg, jeg var nemlig skrupsulten, for jeg havde ikke faaet Mad i over otte Dage. — »Vælling!« gentog Overlægen smilende, »næh, den gaar ikke, De skal have Champagne, nu skal vi nemlig have Blodet til at cirkulere,« og saa fik jeg et Glas perlende Champagne. Aah, hvor det smagte, jeg følte mig løftet bort fra hele denne Verden, og nu begyndte Blodet at suse i mine Aarer, og lidt efter lidt faldt jeg i en vidunderlig Sovn og sov lige til den lyse Morgen.

Nu var alle klar over, at Krisen var forbi, og for hver Dag, der gik, blev jeg bedre og bedre, selv om der kom en lang Rekreation. Men den Taknemmelighed, der fyldte mig, kan jeg ikke beskrive; hvor vilde jeg gerne have sagt Tak til den Spejder, der gav mig sit raske Blod. Jeg ønskede, at han kunde se, hvor rask jeg blev; men desværre maatte jeg jo ikke takke ham, end si-ge se ham.

Nu er jeg frisk og rask som en Fisk, og naar de hjemme skænder paa mig, fordi jeg af og til er lidt lovlig livlig, svarer jeg altid: »Hvor kan I vente andet, naar jeg render rundt med Spejderblod i Aarerne!«

Lanterneføring

af *Oscar Schou Christensen*

Naar man vil sejle efter Solnedgang, maa man tage Sovejsreglerne i Agt med Hensyn til de deri bestemte Regler for Skibsllys, som naturligvis er foreskrevet som en Sikkerhedsforanstaltning for at undgaa Sammenstød i Mørket, og Reglerne om Skibsllys foreskriver, at de skal iagttages i al Slags Vejr fra Solnedgang til Solopgang, i hvilken Tid *ingen andre Lys*, der kan forveksles med de foreskrevne Skibsllys, maa vises.

Selv om vi med vore smaa Fartøjer paa under 20 Tons kan nøjes med at have Lanterner med henholdsvis grønt og rødt Lys ved Haanden klar

til Brug, naar andre Fartøjer nærmer sig, vil det være rigtigst at have faste Lanternebrædder paa Vanterne, hvor man kan anbringe de respektive Lanterner, og Reglerne foreskriver da:

paa *Styrbords Side* et *grønt Lys*, saaledes indrettet, at det ubrudt lyser over en Bue af Horisonten paa 10 Kompasstreger, og saaledes anbragt, at det kastes fra ret forud til 2 Streger agten for Tværs om Styrbord, samt af en saadan Beskaffenhed, at det er synligt i en Afstand af mindst 2 Kvartmil;

paa *Bagbords Side* et *rødt Lys*, saaledes indret-

tet, at det ubrudt lyser over en Bue af Horisonten paa 10 Kompasstreger, og saaledes anbragt, at det kastes fra ret forud til 2 Streger agten for Tværs om Bagbord, samt af en saadan Beskaffenhed, at det er synligt i en Afstand af mindst 2 Kvartmil.

De nævnte grønne og røde Sidelys skal ind mod Skibssiden være forsynede med Skærme (Lanternebrædder), der rækker mindst 3 Fod frem foran Lysene, saaledes at de forhindrer disse fra at kunne ses over Bougen fra den modsatte Side.

Lanterne skal ogsaa føres i lys, maaneklar Nat og i lyse Nætter, og man har Pligt til hyppigt at kontrollere, om Lanterne brænder klart. Navnlig maa man gøre dette, saa snart et andet Skib nærmer sig.

Man bør ikke anvende kulørte Skærme paa Lamper i Lukafer (eller kulørte Gardiner sammen med Sted)), hvis Lys kan ses udefra og forveksles med Skibsllys.

Et Sejlskib, der er let, maa aldrig føre andre Lys, og man maa derfor være sig for at bruge Lys paa Dækket, saasom Lommelygter, da disse kan forveksles med et Skibs Agterlanterne, se dog nedenfor herom.

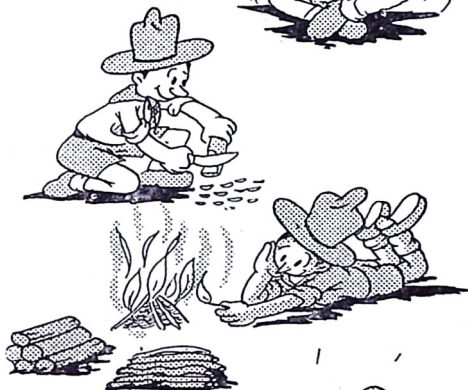
Hvis man i haardt Vejr ikke kan føre de grønne og røde Sidelys paa deres bestemte Pladser, skal de dog være ved Haanden, tændte og klar til at vise i paakommende Tilfælde, d. v. s. saa betimeligt, at Sammenstød kan forebygges, og det grønne Lys maa naturligvis ikke kunne ses om Bagbord og det røde ikke om Styrbord.

Et Skib, der indhentes af et andet, skal fra sin Agterende vise det sidstnævnte Skib et hvidt Lys eller et Blus.

Det hvide Lys, der ifølge denne Regel fordres vist, kan føres i en fast anbragt Lanterne, men i saa Tilfælde skal denne være saaledes indrettet og skærmet, at den kaster et ubrudt Lys over en Bue af Horisonten paa 12 Kompasstreger, nemlig 6 Streger paa hver Side af Skibet fra ret agter og saaledes, at det er synligt i en Afstand af mindst 1 Kvartmil.

Naar man ligger til Ankers, skal man forude paa det Sted, hvorfra det bedst kan ses, f. Eks i Fokkestaget, og ikke højere end 20 Fod over Skroget, føre et hvidt Lys i en Lanterne, der er saaledes indrettet, at den viser klart, ensartet og ubrudt Lys, synligt hele Horisonten rundt i en Afstand af mindst 1 Kvartmil.

For Robaade gælder det, hvad enten de er under Roning eller Sejl, at de skal have ved Haanden klar til Brug en Lanterne med hvidt Lys, som med korte Mellemrum skal vises saa betimelig, at Sammenstød kan forebygges.

BØRN-40

KORPSET RUNDT!

1. Silkeborg Trop

har sammen med 2. Silkeborg købt en pragtfuld Lejrplads paa ca. 1 Td. Land ved en af Himmelbjergsoerne.

Troppens Spejder har i den sidste Tid trænet til Beredskabsmærket. Foreløbig er der 6, der har faaet det. Der er ogsaa blevet taget flere andre Duelighedstegn.

Bivualkker og Jægerlabskovs

Sydhavsdivisionens Spejdere havde et Par vellykkede Dage sammen med Roverlederen *Thor-kild Glad*, som Lørdag og Søndag besøgte Mari-bo. 25 Spejdere fra hele »Sydhavsdivisionen« deltog.

Efter en god Nat i de Lørdag Aften rejste Bivualkker, gik man om Søndagen igang med den primitive Madlavning. Spejderne fremstillede bl. a. en Ret, som hverken krævede Margarine eller Smør, noget, som kaldtes Jægerlabskovs. Retten bestaar af Kød, Vand og Kartofler, der koges sammen.

Om Eftermiddagen var Spejderne ude paa en Woodcraft-Tur. Skovmandsprovns Begyndelsesprover var aflagt, men der er endnu et Stykke til Vejs Ende, bl. a. teoretiske Opgaver og en saakaldt Hike i Naturen.

Den store Spejderturnering ved Fredensborg

Frederiksborg Amts Spejderdivision fortsatte i Forgaars Turneringen ved Fredensborg.

En stor Trop.

Efter en forsvarlig Omgang Havregrod fandt Turneringsløbet, som det kaldes, Sted. I dette Løb er der indlagt en Mængde forskellige Øvelser, hvoriblandt kan nævnes: Bueskydning, Skit-sestegning, Kompaspejling, Wood-craft Øvelser, Livredning o. m. a.

Den vanskeligste Øvelse var Livredning, der foregik ved Esrom Sø. Det var opgivet, at der et bestemt Sted ved Søen 10 m fra Land var udkastet en legemstor Dukke, der laa paa Bunden. Det var først og fremmest Spejdernes Opgave at finde »den druknede«, og dernæst at redde vedkommende. Trods Blæst og plumret Vand lykkedes ogsaa denne Øvelse, men kun et af 19 Hold fandt Dukken.

Efter Middagen var der Parade, ved hvilken Resultaterne blev læst op. Den vindende Patrulje blev Isbjørnene fra Aalsgaarde Søspejdetrop, som derved vandt Korpsets Vildsvinetand.

Nr. 2 Spættepatruljen og Nr. 3 Uglepatruljen, begge fra Hamlets Trop, Helsingør.

Den vindende Trop (størst Gennemsnit for samtlige Patruljer) blev Søspejderne i Aalsgaarde, som dermed fik Korpsets Rævehale og Divisionsfanen. Nr. 2 Prins Hamlets Trop, Helsingør. Nr. 3 Chr. d. 4.s Trop, Hillerød.

Som Overdommer fungerede Kolonnechef Vagn Lundby, Roskilde.

Kolonnechefen udtalte, at han var imponeret af det gode Lejrarbejde, som Troppene her fra Nordsjælland præsterede.

Ved Afskeden talte Divisionsraadsformand *Frits Hansen*, Lillerød, hvorefter Flaget blev stroget.

1. Absalon Trop

1. Absalon Trop var sammen med Absalon Division den 8. September paa Frugtindsamling i Birkerød. Frugten sendtes til Husmoderforeningen, der blev ialt indsamlet 15 Sække blandet Frugt. Frugten blev med Fragtmand sendt til København.

1. Absalon Trop 20 Aar

Den 9. Maj d. A. fyldte Troppen 20 Aar. Den er i sin Tid startet af Grosserer Kaj Lundby,

»Kibbo«. Fødselsdagen blev holdt i Tropslokalet ved en stille Højtidelighed.

Sommerferien tilbragtes ved Kallundborg ved Høve.

God Fremgang i Hjørring

Vi har haft stor Fremgang og afholdt en vellykket Sommerlejr i vor egen Egn; Trop og Flok tæller nu 44 Medlemmer, og vi omgaas med store Planer om Bygning af Tropshus med muret Pejs, Bygningen paabegyndes i nærmeste Fremtid og skal delvis bygges af Spejdere.

Faaborg Trop

er godt i Gang med Arbejdet. 6 Spejdere har for nyligt taget 1. Klasses Proven, og et nyt Hold Beredskabsspejdere er ved at blive uddannet.

Kong Skjolds Trop, Holbæk,

har haft stor Jubilæumsudstilling, og den har været godt besøgt. Navnlige gjorde »Lejren« Lykke. Der var arrangeret en Lejr, som en Lejr saa ud for 30 Aar siden, og en Lejr, som den ser ud i Dag. Ligeledes var der af Spejderne lavet et godt Brobygningssarbejde.

Yderligere 6 Spejdere har taget Beredskabsmærket.

Hardeknuds Trop fylder 2 Aar

Unægtelig er to Aar ikke meget, men naa Kolonnens »Baby«-Trop fejrer sin to Aars Fødselsdag, er det tillige for ved dette Tropsmøde at beslutte at faa noget ud af det Spejderaar, der forrestaar.

Troppen oprettede i Sommerlejren sin fjerde Patrulje, »Hjortene«, med *Jorgen Juulsgaard Jensen* som Patruljefører. Nye Spejdere optages i denne Tid ved Henvendelse til Troppens Fører, Redaktør *Alf Schiøttz-Christensen*.

Brønderslev Troppen vækket til Live igen

I to Aar har der ikke været givet Livstegn fra Troppen i Brønderslev — men nu er den kaldt til Live igen, og uden at det har været nødvendigt at gøre Brug af kunstigt Aandedræt. Fem Spejdere fra den gamle Trop bistaet af Randers-Spejderen *Villy Thomsen* og *Ejnar Trøholt* fra Jernslev tager fat paa en frisk. Foreløbig har de anmeldt Deltagelse til Slut-Konkurrencen i Nørrejske Patruljeturnering.

Jubilæumsudstillingen er naaet til Bernstorff-Divisionen

5. og 6. Oktober gaar det løs paa Gjentofte Statsskole. 6000 Lodsedler blev solgt paa en Uge. Nu arbejdes der i Divisionens 8 Troppe og 7 Flokke med at indrette de forskellige Stands. Man venter sig meget af Udstillingen: dels at give Gjentofte-Borgere et lille Indblik i Ulve- og Spejderarbejdet i Division og Korps, og dels haaber man paa et lille Overskud til fælles Bedste. Om Søndagen aabnes Udstillingen med en Spejderparade Kl. 14, hvortil forskellige Honoratiories er indbudt.

Til Ulve, Spejdere og Førere i Nabodivisioner siger vi: Kom og vær med. I er velkomne!

1. Charlottenlund

En Sommerlejr med Forhindringer havde 1. Charlottenlund Trop. To Gange opgav vor gamle, trofaste Tropskærre Aanden, og i Standlejren lavede vi adskillige Gange Mad, mens vi stod i Vand til Anklerne, fordi der kun maatte tændes Baal helt nede i Strandkanten! Men alt klarede med godt Humor, og efter Hjemkomsten fik vi paa vores Tropsgrund »Dæmpehoj« i Tokkekøb Hegn gravet en længe eftertragtet Brønd, fulden den 80 m lange Groft, fældet Træer, taget Stød op o. s. v. Nu arbejdes der inden for alle Patruljer med Bernstorff-Divisionens Udstilling den 5.—6. Oktober.

1045

Det saa uhyggeligt ud!

— men det er nu ikke saa slemt, Faldet var nogenlunde lempeligt. De Par Skrammer paa Albuen er hurtigt forbundet med et Stykke elastisk Hansaplast, og saa kan Spillet fortsættes. Sportsfolk ved, at ogsaa smaa Skader skal forbindes omhyggeligt. Men det skal gaa rask, og Forbindingen maa ikke genere. Altsaa. elastisk HANSA-PLAST! Den stiller Blodet og lukker Saaret.

Hansaplast Ekspresforbinding

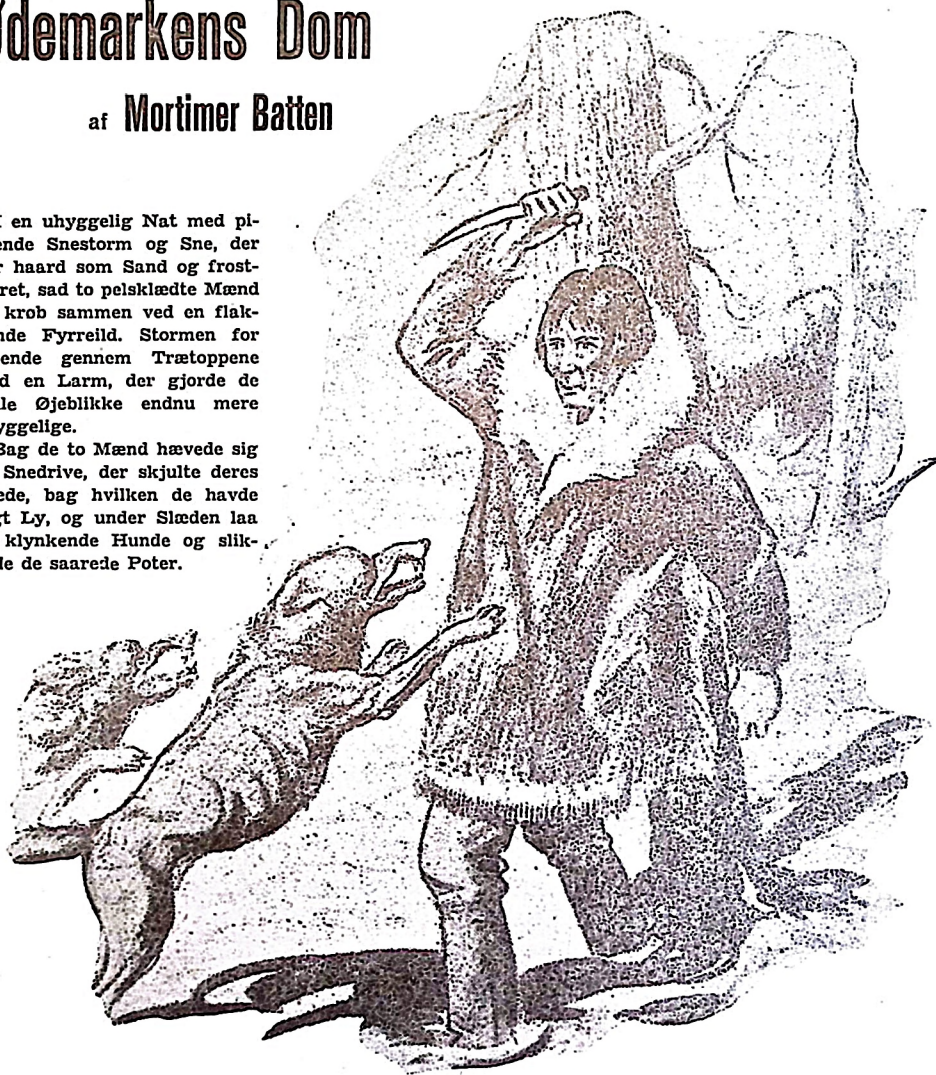

Ødemarkens Dom

af Mortimer Batten

I en uhyggelig Nat med plaskende Snestorm og Sne, der var haard som Sand og frost-torret, sad to pelsklædte Mænd og krob sammen ved en flakkende Fyrreild. Stormen for hylende gennem Trætoppene med en Larm, der gjorde de stille Øjeblikke endnu mere uhyggelige.

Bag de to Mænd hævede sig en Snedrive, der skjulte deres Slæde, bag hvilken de havde søgt Ly, og under Slæden laa de klynkende Hunde og slikkede de saarede Poter.

Nu havde Snestormen raset med uformindsket Styrke i næsten fjorten Dage, og Mændene forstod, at det vilde være umuligt for dem at naa det nærmeste Fort, før deres omhyggeligt rationerede Forraad slap op.

Carson, Handelsmanden, havde givet blankt op. Mittigavab, hans indianske Fører, havde forklaret, at de kun havde at fortsætte og holde ud til de naaede Red River, hvor de sikkert

vilde finde Handelsmænd eller Indianere; men i Aften, da de sad og krob sammen over Ilden, var de begge klar over, at Provianten ikke kunde række saa langt.

»Hundene har ikke Lyst til at forlade Ilden,« raabte Carson for at blive hort. De plejede at snuse omkring i Omegnen af Lejren og rulle sig sammen under Sneen i Nærheden.

Indianeren nikkede alvorligt. »De gaar ikke

i Nat,« svarede han og kastede et Blik ud i Mørket. »De foretrækker at blive her og fryse.«

I det samme blandede en ny Lyd sig i Stormens Brølen. Det var et langt Hyl, som kom ude fra Mørket. Lederhunden løftede Hovedet og knurrede, men de andre Hunde krøb hen til Carsons Ben. Han sprang imidlertid hurtigt op, kastede Brænde paa Ilden, tog sin Riffel og gjorde Sneskoene fast.

»Hvor gaar du hen?« brummede Mittigawab og greb fat i Kammeratens Pels.

»Jeg gaar ud og gør det af med nogle af de hylende Bæster,« svarede Handelsmanden vredt. »Jeg skal lære dem een Gang for alle, hvem det er, de har med at gøre.«

Han prøvede at ryste sig løs, men Indianeren holdt fast.

»Lad være med at sætte for stor en Indsats ind,« advarede han. »Ulvne er udsultede, saa de æder dig, saa snart du nærmer dig. Du skal blive her ved Ilden.«

Carson saa ind i Kammeratens skarpe, sorte Øjne, satte sig og gned Knæene med sine Hænder, medens han stirrede ind mellem Skovens flakkende Skygger.

»De gaar mig paa Nerverne med deres Paapasselighed. Nu har de fulgt os i ti Dage, og vi har endnu ikke set en eneste af hele Bundtet.«

Mittigawab nikkede igen. »Ulvne er udsultede,« gentog han alvorligt.

»Det er de ikke ene om,« hvædede Carson, »Hundene er ogsaa udsultede. Du er det! Jeg er det! Aah, jeg kunde æde en hel Okse! Og Bæsterne derude ved det,« tilføjede han og saa efter Skyggerne.

»Hvad ved de?«

»De ved, vi er haabløst dødsdomte. De er kloge, Ulvne.«

Det er en gammel Regel, at den som opgiver, allerede er saa godt som slaet, og det var derfor med tungt Hjerte, Mittigawab den Nat lagde sig til Ro.

ALENE!

De lagde sig begge saa nær hen til Ilden, saa denne næsten sved Haarene paa de tykke Skindsoveposer, og Hundene krøb sammen op mod dem; men det var ikke for at varme sig. De søgte Beskyttelse.

Indianeren vaagnede en Gang og saa, at Carson stod og gravede i Sneen med sin ene Snesko, det var sandsynligvis for at bygge en Mur, der skulde beskytte mod Vinden. Saa faldt han i Sovn igen, og der gik nogle Timer, til han atter vaagnede op, rystende af Kulde. Han slog Klappen til Side fra Soveposen og konstaterede, at det var holdt op med at sne, og at Ilden næsten var brændt ud.

Da hans Øjne havde vænnet sig lidt til Mørket, saa han det mørke Omrids af en af Hundene, som stod tæt ved og iagttog ham opmærksomt. Han kaldte paa den, men Dyret syntes kun endnu mere paapasseligt, med kolde, gule Øjne.

Med et Sæt var Indianeren ude af Posen, og uden en Lyd forsvandt Dyret ind i Mørket.

Det var en Ulv!

Mittigawab lyttede spændt og kunde nu høre det stadige Pad-Pad af Poter, der bevægede sig inde i Underskoven. Han rakte Haanden ud for at vække sin Kammerat; men Fingrene følte kun den bløde Sne. Han kaldte paa Hundene; men der kom intet Svar. Han var alene.

Bag ham var Snevolden, hvor Slæden havde staaet, men den var der ikke mere, og Stormen havde forlængst udslettet alle Sporene i Sneen. Geværet, Øksen, deres Proviant, alt var væk. Carson havde forladt ham.

Indianerne plejer ikke at have nogen hurtig Tankegang, saa det tog nogen Tid, før den frygtelige Sandhed stod klar for Mittigawab. Saa forstod han, at der havde ikke været Proviant nok til, at de *begge* kunde naa Red River, medens Carson *alene* uden særlig Besvær godt kunde naa derved. Det var den ældgamle Historie om utilgiveligt Brud paa Kammeratskabet.

I Aftes kunde han have ladet Carson gaa ud paa den sindssyge Jagt efter Ulve, og han kunde selv have fortsat alene til Red River; men Indianeren respekterer over alt andet Ødemarkens ældgamle Lov, der siger, at Kammerater skal holde sammen.

Mittigawab rejste sig, pakkede Soveposen paa Ryggen, tog Sneskoene paa og drog efter Kammeraten, skønt han var klar over, at der kun var ringe Mulighed for, at han skulde indhente ham. Og i Hælene paa ham fulgte Lyden af Poterne inde fra Underskoven.

I Gaar, da han gik foran og brød Sporet, havde han haft en Riffel i Haanden, den havde Ulvene set og respekteret, ligesom de ogsaa frygtede Lyden fra Slædeklokkerne; men nu var der hverken Riffel eller Klokkelyd til at holde Bæsterne borte, og det gik snart op for ham, at de blev dristigere.

Inden længe dukkede Bandens Fører frem og og fulgte ham et Stykke ude til Siden, og den fik snart Selskab af en anden og tredje, og andre dukkede frem af Skyggerne til den modsatte Side, og lidt efter lidt trak de to Flokke sig nærmerer hen mod ham.

Mittigawab blev hurtigt paa det rene med, at det vilde blive umuligt at indhente Carson. Hans eneste Chance vilde være at slaa Lejr og afvente, hvad Tilfældet vilde bringe. Ved Fo-

den af et Træ lavede han derfor en Vold af Sne, og bag den tændte han et Baal, og medens han gik frem og tilbage efter Brænde, maatte han stadig bære en brændende Gren med sig.

Da Lejren var i Orden, skar han med sin Kniv en kort Beretning, om hvad der var sket, i Træets Bark. Derpaa satte han sig ved Ilden for at afvente Tilfældet — eller Ulvene.

Tilfældet kom tre Dage efter i Form af tre Cree-Jægere fra Fiskeso-Reservatet. Ulvene flygtede, saa snart de viste sig, og Jægerne saa da et mærkeligt Syn.

Ved Træet stod — eller rettere lænede sig — en Indianer, men hvilken Indianer! I den ene Haand holdt han en langbladet Skedekniv, og ved hans Fodder laa en mægtig enoret Ulv. Indianerens Klæder var sonderflænget, og hans Ansigt, sværtet af Røg, bar dybe uhyggelige Mærker af Klor ned over Kinderne. Ingen vilde i dette sonderrevne, lasede Vrag have kunnet genkende Mittigawab.

»Ulvene er udsultede,« sagde han med de søvnige, udmattede Øjne rettet mod dem. »Nu har de kæmpet som ti Djævlø i tre Maaneder.« Derpaa faldt han slapt sammen og sov.

De tre Indianere nikkede alvorligt til hverandre, da de saa Beretningen paa Træstammen, men ingen talte et Ord. De lagde Mittigawab paa Slaeden, og tre Uger efter ankom de til Fiskeso-Reservatet.

Det blev et Kærlighedens Hjem for Mittigawab, og Fiskeso Indianerne beklagede ham for den Maade, hvorpaa han var blevet efterladt, skønt ingen med et Ord hentydede til Begivenheden i den Tid, han var hos dem. De plejede ham, til han blev rask; de unge Koner satte Børnene paa hans Knæ, og de gamle lavede lækker Mad til ham, og hele Sommeren var Mittigawab Lejrens ærede Gæst, og i den Tid genvandt han fuldstændig sin gamle Kraft.

Efteraaret bragte to hvide Handelsmænd til Lejren med Tobak og Tæpper, og den Aften blev Mittigawab kaldt til Vandrende Ulvs, Stammens Hovdings, Teepee. Da Mittigawab havde taget Plads, sagde Hovdingen henvendt til de hvide, paa daarligt Engelsk:

»Der var en, som handlede med Indianerne paa den anden Side den store Slette, hans Navn var Carson.«

De to Handelsmænd sendte hinanden et Blik og nikkede.

»Hvorledes har han det?« fortsatte den gamle Hovding.

»Vi ved kun meget lidt om ham, Vandrende Ulv,« svarede den ene, »skønt det var os som fandt ham. Han havde mistet sin Udrustning og

var mere død end levende — famlende sin Vej frem gennem Snestormen, for Sneen havde blindet ham. Vi bragte ham til de hvide Mænds By paa den anden Side af den store Slette. Der bor han nu.«

Den gamle Hovding saa hen paa Mittigawab, og der blev ikke talt mere; men Indianerne paa Fiskeso-Reservatet vidste, at Mittigawab havde en Mission at fuldfore, som ingen Indianer med Respekt for Ødemarkens Love vilde undslaa sig for.

Samme Nat blev en lang Birketræskano lastet med Proviant og Skind og alt andet, som Indianerne har Brug for paa en lang Rejse, og da Maanen stod op, knælede Mittigawab i Kanoens Bund, løftede Haanden til Afsked mod sine trofaste Venner og padlede saa den store Kano bort ind i Mørket.

RETÆRDERIGHEDENS HAAND

En gylden Efteraarsaften tre Uger senere ankom en Cree Indianer ubemærket til Fort Macdollar, trak sin lange Birkebarkskano paa Land lige ved Landgangsbroen og tog sin gamle Flintelaasbøsse frem. Langsomt, men som om han styrede efter et Maal, gik han op ad den smalle Sti. Han standsede ved Magasinet og blandede sig i den Skare af Indianere og Halvblods, der uvirksomt drev omkring der. Han talte til dem i sit bløde Cree Sprog, og som han talte, vendte alle sig mod ham og lyttede. De forstod ham alle og sympatiserede med ham; men de havde lært at frygte den hvide Mands Love, derfor rystede de paa Hovederne og talte om Nordvestpolitiet, som selv den snedigste Indianer ikke kunde flygte fra, hvis han begik et Mord.

Mittigawab var ikke bange. Med højt løftet Hoved gik han over Pladsen mod Carsons Hus, paa Taaspidsen stjal han sig hen til de aabne Vinduer og kiggede ind. Han kaldte paa Købmanden og ventede saa i Aftensolen paa, at han skulde komme.

Langsomme, slæbende Fodtrin lod lidt efter i Gangen, og da Døren aabnedes, løftede Mittigawab sit Gevær i Beredskab; men tog det hurtigt ned igen.

En blind og brudt Mand vaklede ind gennem Døren, hans Haar var hvidt som Sne, og hans krogede Fingre klamrede sig til Møblerne for at finde Støtte. Over Ansigtet laa store Frostar — Mærkerne fra den Rejse, som han sikkert aldrig vilde glemme. Det var Carson!

Indianeren med Flintebøssen stod og stirrede — blot stirrede.

Saa vendte Mittigawab sig bort med Fred i Sjælen. En Magt, større end han selv, havde afsagt Ødemarkens Dom.